

строгия ритъмъ на четиритѣхъ си такта, а подъ излишествата на дивитѣ си импулси той крие винаги суровата дисциплина на аскета. Той е съвсемъ цѣломъждренъ, идеално чистъ въ строгата повеля на своето рационализирано битие и въ страстния шеметъ на неговитѣ мишици се виятъ, ослѣпително ясни, непогрѣшимитѣ формули на математиката. Хармония и ритъмъ, безкрайно точно съчетание отъ време и пространство, — душата му е висша абсолютность отъ непогрѣшимостъ и догми, идеаленъ символъ на съвършенство и стиль.

Обичамъ го азъ въ неговата парадна униформа, блѣстящъ въ хиляди кржгли искри подъ ледената виолетова свѣтлина на джговитѣ лампи, въ голѣмата зала, когато той царствено раздава своето могъщество на мълчаливитѣ и настрѣхнали динами. Въ спокойна поза, той едвамъ се забелязва че живѣе — тъй неуловимъ е трепетътъ на неговата мощъ — и само якитѣ му стави оставатъ следъ себе си тъмни сребърни петна отъ движение въ синкавата прозрачность на въздуха.

Героиченъ и възвишенъ е той и въ сивата си дреха на труда, когато раздвижва могъщо четвъртититѣ снаги на елеваторитѣ и на единъ дѣхъ издига въ въздуха цѣли вагони. Стихиенъ и буренъ, той тежко диша съ широкитѣ си гърди и свирепо храчи масло, подобно затворенъ въ клетка звѣръ, който се задушавя за свобода. Въ квадратнитѣ решетки на своята тѣсна килийка той трепери цѣлъ съ огромното си приведено туловище въ зла и слѣпа